

Claes Peyron reflekterar över aktuella advokatetiska frågor

Disciplinnämndens mångåriga ordförande **Claes Peyron** ger här sin syn på några aktuella advokatetiska frågeställningar som advokater hört av sig till honom för att diskutera.

Claes Peyron.

I bland händer det - inte så sällan - att kolleger ringer och vill diskutera etiska frågor. De är välkomna. En del samtal är inte så intressanta. Den uppringande vill mest ha sin redan etablerade uppfattning bekräftad, och fakta läggs fram på ett sätt som gör att man omedelbart inser vilken uppfattningen är. Ofta går det att med hänvisning till tidigare praxis förklara om uppfattningen är "rätt" eller "fel".

Men rätt ofta väcks för mig helt nya frågeställningar eller så aktualiseras problem som kan vara bra att bli påmind om. Egendomligt nog kommer den sistnämnda kategorin gärna i serier. En sådan frågeställning har på senare tid rört tystnadsplikten mot avliden. Advokaten har hjälp till med ett testamente, som ändrar tidigare förordnanden. Det tidigare testamentet finns inte i behåll, eller anträffas i vart fall inte, men någon delägare vet att advokaten har en kopia eller att hans akt innehåller upplysningar kring vad det innehöll. Får han tillhandahålla kopian eller lämna upplysningar om sitt

aktinnehåll? Mitt svar är rätt oreserveerat nej. Och inte anser jag heller att en förordnad boutredningsman, lika lite som en konkursförvaltare, kan lösa advokaten från hans tystnadsplikt. Inte ens om alla dödsbodelägare är ense genombryts som jag ser det tystnadsplikten. Om jag har rätt bör ett yrkande om editionsföreläggande därför ogillas. Att advokaten får lämna ut handlingar, där den avlidnes avsikt med stor säkerhet kan presumeras, är självklart - gällande originaltestamenten, begravningsinstruktioner och dylikt.

EN FÖRMIGNY frågeställning har gällt advokats plikter när han själv är part i rättegång. Kan han då med förbigående av motpartens ombud ta direkt kontakt med sin motpart? Jag tycker att nämndens praxis rätt entydigt talar mot att så skulle vara fallet. Man har ju i allt väsentligt ansett att en advokat är en advokat även om han handlar i egen sak.

Slutligen kan nämnas en situation jag uppmärksammats på och där jag i

efterhand är tveksam om jag själv handlat rätt. En utländsk kollega ringer och frågar om jag är beredd att medverka som skiljeman i ett förfarande där jag redan engagerats av motparten. När kollegan får reda på detta frågar han om jag kan rekommendera någon annan kollega. Jag har nog någon gång gjort det - men det tycker jag numera inte riktigt stämmer med lojaliteten mot min huvudman. Jag tycker att man bör nöja sig med en hänvisning till matrikeln (rätt otjänlig) eller till att aktuell handelskammare kan lämna upplysningar om kolleger som ofta anlitas. En följdfråga blir om jag kan avslöja för min klient att förfrågan förekommit. Fel blir det hur jag än gör; tiger jag har jag hemligheter för klienten och berättar jag kanske jag kan säga bryta mot advokatsekretessen. Lite beror det naturligtvis på hur samtalet med den utländska kollegan förlöpte men jag lutar mot att klientlojaliteten väger tyngst och att jag således normalt får berätta för min huvudman om samtalet. Men svaret är inte givet. ■